

TUREN GÅR TIL ISTANBUL

Det er 15. juli 2016. Klokken er 22.30. Det tyrkiske militærs kampvogne er i gaderne, og deres fly i luften. I et forsøg på at ”redde landet” har militæret taget magten. Militærkuppet er i gang.

Mindre end et døgn efter står det klart, at kuppet er mislykkedes. Befolkningen protesterer på præsident Recep Tayyip Erdogans opfordring mod kuppet, og soldaterne må overgive sig.

Siden da har præsident Recep Tayyip Erdogan reageret ved at slå hårdt ned på kritiske medier og journalister. Journalisterne fængsles, og medier lukkes.

Forestil jer, at Politikens journalister en dag må gå duknakkede hjem, fordi avisen blev lukket efter at have skrevet kritiske artikler om regeringen. Det virker mildest talt usandsynligt. I Tyrkiet er det virkeligheden.

Vi, Politikens praktikanter, vil forsøge at forstå, hvordan det er at være journalist, i det land, som Reporters Without Borders har kaldt for ”verdens største fængsel for mediefolk”.

Torsdag – rejsedag

Vi var i alt 19 praktikanter, der sammen hoppede på et fly til Istanbul efter fyraften. Godt underholdt af flyets mange film, spil og drikkevarer fløj de cirka tre timer afsted. Vi ankom sent - og lettere skræmte efter en vanvittig køretur – til vores lejede AirBnb-lejligheder og tog den derfor med ro for at være friske og veloplagte til et langt program fredag.

Fredag – 140Journos og TRT World

Tidligt op, en hurtig bolle på vejen og så en tur i Istanbuls lettere forvirrende metrosystem for at besøge 140Journos – et mindre medie i beskedne kontorlokaler. Mediet startede som borgerjournalistik: Tyrkiske borgere kunne via eksempelvis Twitter melde nyheder ind, der efterfølgende blev faktatjekket af mediet og sendt ud. I dag er det ikke længere borgerne, der bedriver journalistikken, men de frivillige bag 140Journos. På kontoret mødte vi Engin Onder, stifteren af 140Journos, til en snak om uafhængig journalistik i et land, hvor regeringen helst så, at kritiske medier var lidt mere tavse.

Umiddelbart efter hoppede alle 19 praktikanter i taxaer for at besøge tv-kanalen TRT World. Kanalen er regeringsejet og var på grund af det også et af de steder, der 15. juli blev stormet af militæret. Her fortalte en velinstrueret pressekvind om alle de fantastiske initiativer kanalen har sat i værk, mens hun fodrede os med turkish delight. Hvor meget regeringen præger deres journalistik, fortalte hun knapt så meget om, men 19 veloplagte journalistpraktikanter forsøgte med deres

kritiske spørgsmål at opklare netop dét. Slutteligt kvitterede vi selvfølgelig med en ordentlig klapsalve for deres åbne arme og fantastiske forplejning.

Klokken 18 havde vi en vaskeægte *dinner-date* med Emilie Kleding Rasmussen, der arbejder som freelance journalist i Istanbul. Over en overdådig middag og dertilhørende vin hørte vi om livet som freelancer i et land, hvor pressefriheden vist godt kan kategoriseres som 'under pres'. Som endelig afslutning på vores faglige fredag, sluttede vi på en tyrkisk karaokebar, hvor man om noget kan sige, at vi fik lært tyrkerne lidt om dansk musikkultur. Der skal lyde en stor tak til Medina.

Lørdag – fri leg

Dagen efter var mere opdelt, og de tyrkiske seværdigheder blev dyrket i forskellig grad i mindre grupper. Først spiste vi en overvældende god morgenmad på en lille libanesisk restaurant. Herefter tog nogle i Sofia Hagia-moskéen. Nogle hoppede på en færge for at se byen fra vandsiden. Nogle tog i cisternerne og iklædte sig til et lille photoshoot tyrkiske klæder. Den turistede dag sluttede selvfølgelig med dans.

TAK FOR STØTTEN TIL KREDS 1!